

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

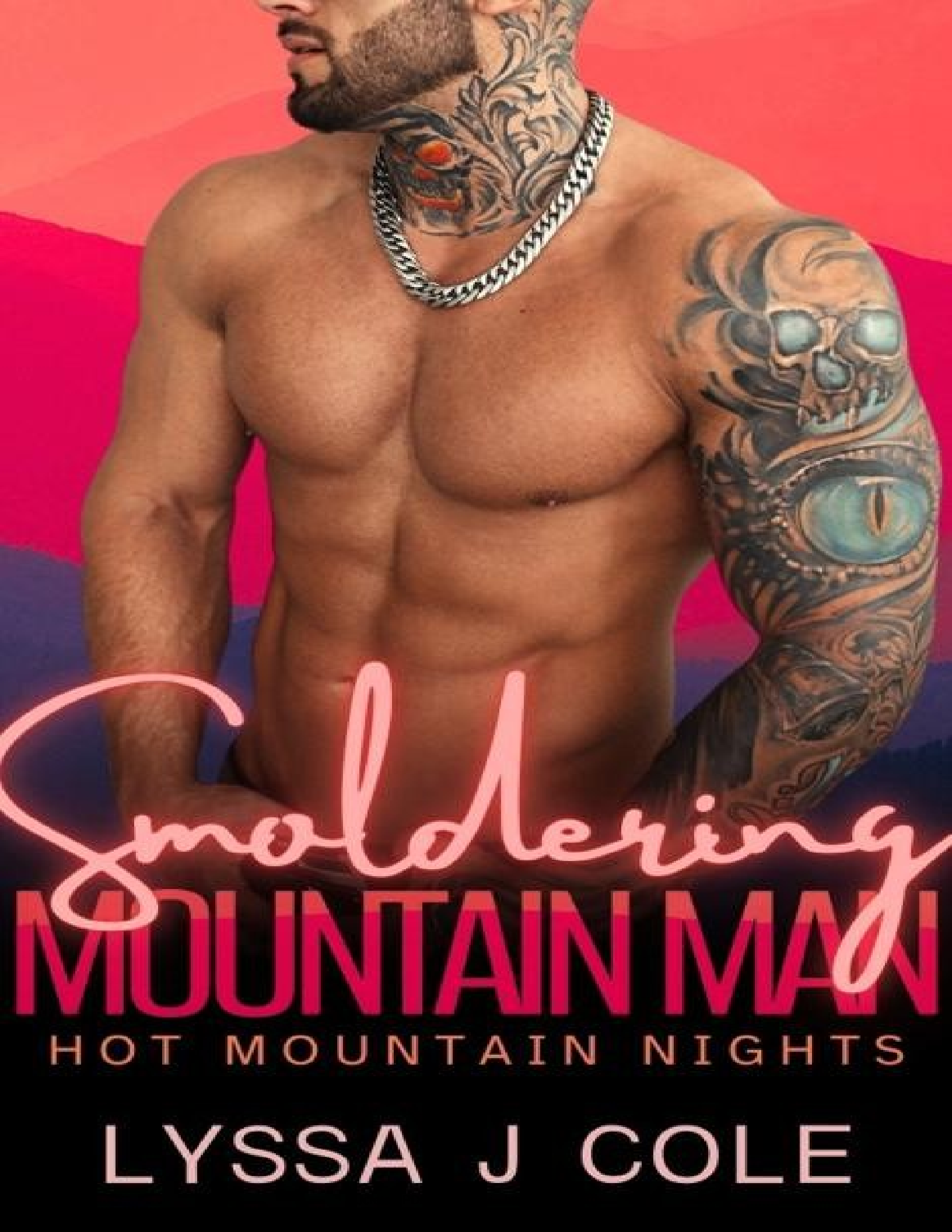
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Smoldering
MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

LYSSA J COLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YANAN DAĞ
ADAMI

YAŞ FARKI, ZOR
DURUMDAKI GENÇ KIZ,
ZIT KUTUPLAR BİRBİRİNİ
ÇEKER, KÜÇÜK KASABA
AŞKI

SICAK DAĞ GECELERİ SERİSİ- BİR
APPLERIDGE EVRENİ HİKAYESİ

LYSSA J COLE

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişi, herhangi bir yer, olay veya oluşumla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve hikayeler yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Telif Hakkı© 2025 Lyssa Cole Books

Tüm hakları saklıdır.

ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü Yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Yapay zeka eğitime izin verilmez.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu kitabın yazarın yazılı izni olmaksızın taranması, internete yüklenmesi ve dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılır. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Kapak tasarımı: Jenn Winters

Düzenleyen [Jenny Sims- Editing4Indies](#)

Formatlayan: [Lyssa Cole Kitapları](#)

Yayınlayan [Lyssa Cole Kitapları](#)

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Sonsöz](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Marcella

Appleridge Dağı'nın patikalarında yürümeye ve kır çiçekleri toplamaya karar verdiğim gün, kendimi kaybetmiş olmalıyım.

Yürüyüşçü ya da açık hava meraklısı bir tip olmadığım gibi, harita okumayı ya da bir patikayı takip etmeyi de zar zor beceriyordum. İyi bir planlamacı da değildim, bu yüzden akşam yemeğinden sonra güneş gökyüzünde hızla alçalırken yürüyüşümü konuşmayı seçmek aklıma gelen en parlak fikir olmayabilirdi.

Gökyüzü karardıkça daha da kayboldum.

Cep telefonumu kaldırdım, sadece bir çubuk çekmesini umuyordum ama hiçbir şey yoktu.

Bağlantı bulunamadı.

Kahretsın!

Panik yapmayın. Panik yapmayın.

Lanet olsun. Keşke Brielle bu gece meşgul olmasaydı, onu da yanımda sürüklerdim ya da en iyi yaptığı şeyi yapardı - çılgın fikirlerimi görmezden gelmem için beni ikna ederdi. Arka bahçemden kır çiçekleri toplamamı falan söylerdi.

Adımımın ortasında durdum ve etrafıma bakındım. *Tamam Mar, topla kendini.*

Bunu anlamaya çalış.

Arkamı döndüm ve birkaç dakika boyunca adımlarımı takip ettim, ancak tüm çevrem aynı görünüyordu. Telefonuma tekrar dokundum, onu havaya kaldırarak etrafta dolaştım ve hala hiçbir şey yoktu.

Boku yemiştin.

Arkamda bir dal hışırdadı ve bir şey uludu. Seslerin kaynağını bulmaya çalışırken ama bulamazken, omurgamdan aşağı bir buz sarkıtı aktı ve başım her yöne döndü.

İçimi sıcak bir panik dalgası kapladı. Topladığım çiçekleri bıraktım ve hangi yöne koştuğumu umursamadan ileri atıldım. Yolda olup olmadığımı umursamadan. Dışarı çıkmak istedim.

Orman sıklaştıkça gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Birden ayağım bir şeye takıldı ve altımdaki sert zemine çarparak yere düştüm. Ayak bileğim garip bir açıyla bükülürken yüksek sesle bir çığlık attım ve keskin bir acı bacağıma yayıldı.

"Olamaz!" diye bağırdım. Ayağımı hareket ettiremiyordum. Bacaklarım ve ellerim altımdaki sert zemin yüzünden çizilmişti ve üzerimde böcekler geziniyormuş gibi hissediyordum. Telefonum artık elimde değildi ve etrafıma baktığımda onu hiçbir yerde bulamadım.

Bu ormandan canlı çıkamayacağımdan korkarak hem acı hem de çaresizlik içinde haykırdım. Kimse beni bulamayacaktı, hareket edemiyordum ve telefonum yoktu. Burada ölecektim. Tek başıma.

Sesim kısılana kadar çığlık attım. İşe yaramadı. Burada kimse beni duyamazdı.

Gün ışığı neredeyse hiç kalmamıştı ve etrafımdaki her şeyi zar zor görebiliyordum. Panik beni ele geçirdi ve gözlerimden yaşlar dökülürken vücudum sarsıldı.

Aptaldım. Çok aptal.

Gözlerimi kapattım ve paniği hafifletmek umuduyla derin nefes aldım. Bir plan. Bir plana ihtiyacım vardı.

"Orada kimse var mı?" Ağaçların arasından gür bir ses yankılandı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayal görüyor olmalıyım. Az önce bir ses duymuş olmamın imkanı yok. "Alo? Birinin yardıma mı ihtiyacı var?"

Yardıma geleceğı düşüncesiyle titredim. Rüya mı görüyordum? Ayak bileğim zonkladığı ve iki kat büyüdüğü için mi kendimi kaybediyordum?

"Ben bir iz rehberiyim. Size yardım edebilirim." Işık yaklaştıkça bir ses duyuldu. "Ben buradayım! Lütfen yardım edin! Bana yardım edin!" Sesim titreyerek bağırdım.

Birkaç saniye içinde uzun boylu, iri yarı bir adam gölgeli çalılar arasında çıktı, altında parlak bir ışık parlıyordu.

Hiç bu kadar uzun boylu bir adam görmemiştim, kafası üstündeki dallara çarpıyordu. Omuzları geniş ve kaslıydı ve birden tek istediğim beni kollarının arasına alıp gecenin karanlığına götürmesiydi.

Beni bir prenses gibi kurtar! Mar, sen gerçekten hayal görüyorsun. "Oha! İyi misiniz, bayan?"

Bana hanımefendi demediğı için içimi bir heyecan kapladı. "Pek sayılmaz. Kayboldum, kaçtım, kırımın üstüne düştüm... ve şimdi bileğimin mahvolduğuna eminim."

Seksi adam güldü, sesi boğazında derin ve kısıktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Bileğim bu kadar zonklamıyor olsaydı, şimdiye kadar yerde erimiş bir su birikintisi olurdu. Bir adım daha yaklaşıncaya yüzü ortaya çıktı ve neredeyse tükürüğümle boğuluyordum.

Adam ateşliydi. Sıradan bir seksiy de değildi. Şimdiye kadar gördüğüm en seksiy adamdı. Hangi cehennemde saklanıyordu? Aylardır Appleridge'deydim ve onu bir kez bile etrafta görmemiştim.

Diz çöktü ve işte o zaman erkeksi kokusu bana çarptı ve neredeyse oracıkta boşaldım, külotum sıırıslıklam oldu. Yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve ben alışkanlıktan alt dudağımı emdim, flörtöz ve seksiy tarafım anında kendini gösterdi. "Ben Ryerson." İri pençesini elime uzattı ve parmaklarımı onunkilere doladığımda, kolumda vızıldayan bir enerji dolaştı. Sıcak ve rahatlatıcı bir duyguydu. Daha önce basit bir dokunuşla hiç hissetmediğim bir duyguydu. "Dağda iz rehberi olarak çalışıyorum."

"Marcella. Tanıştığımıza memnun oldum. Ve evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Ben burada hiç işim yokken ormanda kaybolan aptal bir kızım. Ama hiç beklemiyordum-"

"Seni asla aptal bir piliç olarak düşünmem. Böyle şeyler her zaman olur. Dağ bazen en iyilerimizi bile sollayabilir." Ryerson elimi bırakmadan önce sıktı. "Bileğine ne oldu?"

"Ormanda bazı hışırtılar duyduktan sonra panikledim ve koştım. Lanet olası bir ağaç köküne takıldım ve düştüm. Bileğim çok acıyor ve hareket ettiremiyorum."

"İyi ki gelmişim o zaman. Cep telefonunun çektiğinden şüpheliyim. Bütün gece burada tek başına kaldığını düşünmek bile istemiyorum. Buradaki bazı yaratıklar pek dost canlısı değil."

"Bana söyleme. Bilmemeyi tercih ederim." Bu zifiri karanlık ormanda tek başıma olma düşüncesiyle ürperdim.

"Kulübem buradan çok uzakta değil. Çığlıklarını duydum. İyi ciğerlerin varmış." Ryerson göz kırptı ve aptal kalbim çırpındı. "Bakalım ayakta durabilecek misin?"

Ayağa kalkmama yardım etti, ellerini kollarımın altına koydu, ben de ellerimi boynuna doladım. Aklım utanç ve arzuyla doluydu, aynı anda olabileceğini hiç düşünmediğim iki duygu.

Kahretsin, Bri! Bu adamlardan birine aşık olmayacağıma yemin etmiştim! Sakin ol kızım. Birinin birine aşık olduğunu kim söyledi?

Dönüp duran düşüncelerimi bir kenara ittim ve şimdiki zamana odaklandım. Ama bileğime biraz ağırlık verdiğim anda, sıcak bir acı bacağımda şimşek gibi çaktı. "Ow! Hayır, hayır. Kesinlikle ayakta duramıyorum!"

Ryerson bana daha sıkı sarıldı. "Tamam, endişelenme. Seni ben taşıyım." İtiraz etmeme fırsat vermeden beni kollarının arasına aldı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, dolgun bedenim onun gücüne fazla gelmiyordu. İrkilmedi bile.

"Bekle! Telefonumu bulmam lazım. Düştüğümde uçtu gitti."

Beni nazikçe yere yatırdı ve ben tek dizimin üzerinde dengede dururken bir kolunu belime doladı. Ryerson elini arka cebine attı ve bir el feneri çıkardı. Parlak mor parıltılı çantamı fark etmesi uzun sürmedi.

"Yaşasın! Bulmuşsun. Sensiz ne yapardım ben?"

Telefonumu ve el fenerini cebine koyup beni bir kez daha kollarının arasına alırken güldü. "Küreksiz dereye mi düştün?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Bunu kim söyler ki?"

"Ben. Ben yaşlı bir moruğum."

"Asla olmaz."

"Elbette öyleyim, geçen ay kırkıma bastım."

Ağzım açık kaldı. "Vay canına. Ben olsam yirmili yaşların sonunda derdim."

Tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle. "Dışarısı karanlık. Tüm kırıkkıllıklarımı görmedin."

"Bir tane olduğundan şüpheliyim." Dedim. Yürümeye başladığında, şimdi benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan yüzüne baktım ve aniden bileğimdeki bıçak gibi ağrıyı unuttum. "Her zaman böyle cesur kurtarışlar yapar mısın?"

Gözleri aşağı indi ve benimkilere dikildi. Sertçe yutkundum, bacaklarımın arasındaki ağırı büyüyordu. "Hiç kimse senin kadar güzel olamaz."

İKİNCİ BÖLÜM

Ryerson

BUGÜN tüm günlerin dışında aletim uyanmaya ve merhaba demeye karar verdi.

Hiçbir uyarı ya da işaret yoktu. Yardımına ihtiyacı olan muhteşem, kıvrımlı bir kadına tek bir bakışıyla hayata geri döndü.

Kimdi bu kadın?

Onu daha önce gördüğümü bilirdim çünkü onunki gibi bir yüzü unutacak değildim. Olsa olsa kafa karışıklığı içime yayılmıştı, neler olduğunu kavrayamıyordum. Hissetmediğim şeyler hissediyordum, hissetmek istemediğim uykuda şeyler. Hislerimi engellemekte o kadar ustalaşmışım ki aletim çalışmayı bırakmıştı. Arzu gitmişti, kalbim birçok kez ezilmişti. Şimdi kırk yaşındaydım, aşk için zaman tükeniyordu ve benim için sorun yoktu.

Şimdiye kadar.

Kulaklarım sıcaktan yandı ve dudaklarımı yaladım, onu öpme dürtüsünü görmezden gelmek çok zordu. Bunun yerine gözlerimi ondan ayırıp patıkaya odaklandım ve bu ormanı avucumun içi gibi bildiğim gerçeğini görmezden geldim. Gerekirse karanlıkta yolumu bulabilirdim.

"Seni bu gece ormana getiren nedir?" Dikkatini dağıtmak umuduyla sordum.

"Yok bir şey. Aptalca, küçük bir fikirdi." Kıkırdadım. "Çok şey duydum.

Vur bana."

Marcella omuzlarını silkti ve diğer tarafa baktı. "Biraz kır çiçeği toplamak istemiştin. Neden sadece arka bahçemde kalmadın? Güzel soru. Keşke cevabını bilseydim. Onun yerine kayboldum ve karanlık arttıkça paniğim de arttı."

"Ne kadar uzağa gittiğini düşünüyorsun?"

"Sana söyleyemem. Bir saat kadar, belki? Neden gün batımından hemen önce gitmeyi seçtiğimi sorma çünkü bilmiyorum. Bazen *bam- sincap* gibi! Bu mantıklı mı?"

Bu sevimli, komik kadına bir an için hayran kaldım. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyorum, açıkçası bilmiyorum. O kadar uzağa gitmediyse, bunca zamandır yakınlarda mı yaşıyordu? Bazen küçük kasabalar o kadar da küçük hissettirmiyor.

Sarı saçları ve mavi gözlerinden burun deliğindeki küçük, ışıltılı mücevherli çiviye kadar güzelliği beni büyüledi. Benden daha genç olduğunu söyleyebilirdim ama dişlerimi geçirmek istediğim bir sürü kıvrımıyla tam bir kadındı.

"Öyle. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Buralardaki dağ yolları o kadar nefes kesici ki, dikkatinizin dağılması çok kolay."

"Birkaç aydır burada yaşıyorum ve ormana ilk kez giriyorum. Dürüst olmak gerekirse, patikalar olduğunu bile bilmiyordum." Marcella o kadar masumca konuşuyordu ki, onu çok sert bir şekilde yargılamak zordu.

"Anladığım kadarıyla açık hava insanı değilsin?" Patikanın sonuna doğru döndüm, ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Kulübem sadece birkaç yüz metre ilerideydi. Dağın yamacına bu kadar yakın yaşamayı seviyordum, sadece vahşi doğanın ve yürüyüş parkurlarının tadını çıkarmak için değil, aynı zamanda işe gidip gelmemi de ortadan kaldırıyor. Arka bahçemden merkez istasyona giden patikaları takip ediyordum.

Marcella omuzlarını kamburlaştırdı ve yüzünü buruşturdu. "Nasıl anladın?" Aramızdaki havayı ısıtan bir gülümseme belirdi.

"Açık havayı seviyor olsaydın bu muhteşem patikaları keşfederdin." Çitime doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım. "Ev

tatlı evim." Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra onu bahçeye doğru taşıırken söyledim.

"Vay canına, arka bahçen harika." Marcella, parlayan ışıklar ve hafif bir şelaleyle tamamlanan yeraltı havuzuma baktı. Geniş bir veranda kristal suları çevreliyor ve bir ateş çukurunun etrafında sandalyelerin oturduğu bir salon alanına kadar uzanıyordu. Dışarısı çok böcekli olduğunda ya da sinekler olmadan yemek yemek istediğinizde kullanabileceğiniz bir seçenek olarak yan tarafta perdeli bir masa ve sandalyeler vardı.

"Teşekkür ederim. Üzerinde çok çalıştım." "Bekle, yani bunu sen mi yaptın?"

"Şey, bir kısmını. Havuz için adam tuttum ama verandayı ve tüm çevre düzenlemesini kendim yaptım."

"Vay be. Çok yeteneklisin." Onu arka merdivenlerden çıkarıp başka bir masa ve sandalyenin yanı sıra bir ızgaranın bulunduğu güverteye taşıırken söyledi. Cam sürgülü kapıdan onu içeri soktum ve kanepeme götürüp nazıkçe yatırdım.

"Teşekkür ederim. Size içecek bir şey getireyim mi?" Cebimden telefonunu çıkardım ve ona uzattım.

"Su harika olur lütfen." Marcella telefonunu aldı ve kanepede yanına koydu. Saçlarını karıştırarak düzeltmeye çalıştı ama işe yaramadı. Küçük dalgalar her yana uçuşuyor, atkuyruğunun yarısı dökülüyordu. Yine de harika göründüğünü düşünüyordum.

"Sana biraz getireyim. Ayrıca ilk yardım çantamı alıp dağdaki gece bekçilerinden birini arayacağım. Kendisi eğitimli bir sağlık görevlisidir. Bu seni en azından bu gece hastaneye gitmekten kurtarır. Yarın büyük ihtimalle röntgen çekilmesi gerekecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İçini çekti ve koltuk minderlerine yaslandı. Gözlerini kapadı ve ben de yüzündeki kir lekelerini, kollarındaki ve bacaklarındaki çizikleri fark ettim. Zavallı şey hırpalanmış görünüyordu.

İhtiyacım olan şeyler listesine sıcak, ıslak bir bez ekledim ve iki buz gibi soğuk şişe su da dahil olmak üzere her şeyi aldım.

Yanındaki kanepeye oturduğumda, minderlerdeki kayma onun uyanmasına neden oldu. Beni gördüğünde gülümsedi. "Kralım beni kurtarmak için mi döndü?"

Umutsuzca çıkarmak istediğim hırıltıyı geri yuttum. Onun kralım dediğini duymak içimde bir şeyler yaptı, açıklayamadığım bir şey, ama aletim bir kez daha merhaba diyebileceğini düşünerek tekrar gitti. "Bunu bilmiyorum ama yardım etmek için buradayım."

Marcella'nın mavi gözleri tekrar kapandı. Kötü ayak bileğini dikkatlice kucağıma aldım, bana şimdiden güveniyor gibi görünmesinden içten içe heyecan duyuyordum.

Nazik vuruşlarla onu temizledim ve bileğini sardım. Söyleyebildiğim kadarıyla kötü bir burkulmaya benziyordu ama bunu ancak bir röntgen filmi doğrulayabilirdi.

Çiziklerini tedavi etmeyi ve yüzündeki kiri yıkamayı bitirdiğimde, ona gizlice bakmaya devam ettim, ama gözleri kapalı kaldı.

Dudaklarından yumuşak bir mırıltı döküldü ve bu ses sikimin karıncalanmasına neden oldu. Nefes alışları yavaşladı ve sonra düzleşti. Uykuya dalmıştı.

Kanepenin arkasından battaniyeyi aldım ve bacaklarını minderlere dayamaya dikkat ederek kanepeden kaymadan önce üzerine serdim. Şişmiş ayak bileğini bir yastığın altına koydum. Marcella'nın ayak bileğine bakması için iş arkadaşıma henüz mesaj atmamıştım ve Marcella'nın derin uykuda olduğunu düşününce bu iyi oldu. Gerekirse yarın onu hastaneye ben götüreceğim.

Gitmek için döndüğümde, Marcella'nın yumuşak sesi üzerime geldi. "Bekle, gitme." "Sen benim yatağımı al, ben de kanepede uyuyayım mı?"

"Hayır. Birlikte uyumayı tercih ederim. Senin yatağında." Mavi gözleri erimişti ve yoğun bakışlarıyla beni büyüledi.

İfadesi kalbimin göğsümden fırlamasına neden oldu. *Ne oldu? Birbirimizi çok az tanıyorduk.*

"Uhm, emin değilim..."

"Bu bir soru değildi." Marcella gülümsedi ve ellerini havaya kaldırdı, yüzünde *"gel beni al"* der gibi bir ifade vardı.

Hayır cevabını kabul etmeyeceğini hissediyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marcella

Açıkçası, sayıklıyordum. Yani, başka nasıl açıklayabilirdim ki?

Bu adamı çok az tanıyordum, beni evine götürdü ve bildiğim kadarıyla cinayetimi planlıyor olabilirdi ve ben ondan beni yatağına götürmesini mi istiyorum?

Şimdi gerçekten kendini kaybettin, Mar.

Ayak bileğimin acısı, bütün gece ormanda yalnız kalmanın korkutucu düşüncesi ve şimdi de bir yabancıнын beni kurtarması, hepsi biraz fazlaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, istediğim son şey yalnız uyumaktı.

Ryerson bir an beni inceledi, aramızda sessizlik uzayıp gidiyordu. Yüzündeki mücadeleyi, beyninin verdiği sessiz savaşı gördüm. Ama yaşayan en seksi adamın yanında uyuma şansından vazgeçmek mi? Asla olmazdı.

"Lütfen mi? Yorganın altına bile girmeyeceğim." Kollarımı daha fazla kıpırdattım. "Yalvartma beni. Çünkü yalvaracağım. O lanet orman beni travmatize etti ve bu gece biraz arkadaş istemek o kadar kötü bir şey mi?"

Yakışıklı yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Tamam, tamam, beni ikna ettin." Ryerson bana doğru yürürken güldü ve bir kez daha sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca kollarının arasına aldı. "Seni kolayca eve bırakabilirim. Yeter ki yarın röntgen çektiirmek için hastaneye gideceğine söz ver."

"Bunu sana soramam. Saat dokuzu geçti bile."

Kızardığımı görmesin diye yüzümü göğsüne gömdüm. Ne kadar çaresizdim? Adamın beni eve götürmesine izin vermeli ve bugünlük bu kadar yeter demeliydim.

Derin kıkırdaması içimde yankılandı. "Tahmin etmem gerekirse, geceyi burada geçirmek *istediğini* söyleyebilirim." Ryerson yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı ve koridorun bir köşesini döndü.

"Bir hanımefendi asla sırlarını söylemez." Göğsüne bastırdığım burnumdan faydalanıp kokusunu içime çektim, hafızama kazımaya çalıştım, şişeleyip her gece yastığıma sıkabilmeyi umuyordum.

"Sen sıcak bir biletsin, bunu biliyor musun?" Ryerson'ın seksi ses tonu içimi yaktı.

"Ve sen buna bayılıyorsun." Bizi yatak odasına götürüp ışıkları yakarken sırttım. Yumuşak, loş ışık odayı dolduruyordu, rahat bir atmosfer vardı. Odanın ortasında büyük bir kızak yatak, her iki yanında da birer lamba bulunan iki komodin duruyordu. Renkler gri ve mavi tonlarındaydı ve tüm oda onun gibi kokuyordu. Yatağına tırmanmak ve bir daha hiç ayrılmamak istiyordum.

Ryerson beni bir tarafa yatırdı. "Uyumak için bir tişört ister misin? Daha rahat bir şey?"

Onun gibi kokan başka şeyler? Ben de varım!

"Elbette, teşekkür ederim."

"Ve sen de yorganın altına girebilirsin. Tabii yeterince temiz olduğumu düşünüyorsan." Seksi dağ adamından bir göz kırpma daha. Yanmaya hazırdım, ayak bileğimdeki acı şu anda donuk bir anıya dönüşmüştü.

Uzak duvara dayalı şifonyerden bir tişört almasını izledim, üstündeki duvarda büyük bir düz ekran televizyon asılıydı. Kollarındaki tüm kaslar sergileniyordu ve onu en basit işleri yaparken izlerken neredeyse ağzım sulanıyordu. Giydiği dar kargo pantolonunun içinde kıcının ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Yanıma geldi ve gömleği bana uzattı. "Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim." Bitişikteki banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bu da bana işlemem gerektiğini hatırlattı. İşmem gerekiyordu. *Hem de çok.*

Çabucak atletimi çıkardım ve sütyenimi çözerek ikisini de yere attım. Üzerime geçirmeden önce deli bir kadın gibi tişörtünü kokladım, yumuşak kumaşı çıplak tenimi okşuyordu.

Şortuma baktım. Onları çıkarmak istiyordum ama bunu nasıl başarabilirdim? Yalnız bırakılamayacağımı biliyordum.

"Dışarı çıkmamın sakıncası var mı?" Ryerson kapının arkasından seslendi. "Evet." Ben de cevap verdim.

Dışarı çıktığında, ağzım neredeyse yere düşecekti. Dar bir tişört ve gri eşofman altı giymişti, çok belirgin bir şekilde iç çamaşırı giymemişti. V çizgisi neredeyse görünüyordu ve farkına varmadan dudaklarımı yaladım, pantolonunun hemen kayması için çaresizdim.

Yüzümün kızardığını saklamaya çalıştım, başka tarafa bakmaya çalıştım ama faydası olmadı. Suçüstü yakalanmışım.

"Gözlerim burada, tatlım." Ryerson hırladı, gözleri karanlık ve yoğundu.

"İşmem lazım." Sözlerini duymazdan gelerek ağzımdan kaçırdım. "Bana yardım edebilir misin?" Ryerson kıkırdadı. "Tamamdır." Yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti,

Birlikte banyoya doğru yürürken onu koltuk değneği olarak kullanmama izin verdi. "Şortunu çıkarmana ve oturmana yardım edeceğim, sonra ben çıkacağım. İşin bitince seslen yeter."

"Teşekkür ederim. Yardımlarınız için gerçekten minnettarım. Size nasıl yeterince teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

Ryerson bir kez bile aşağı bakmadan şortumu çıkarmama yardım etti. Gerçek bir centilmen. Külotumu indirdi ve oturmama yardım etti.

Külotumu ilk kez bu şekilde görmesini hayal etmemiştim.

"Eminim bir şeyler düşüneceğim." Ryerson beni yalnız bırakmadan önce söyledi. İşimi yaparken ellerimle yanaklarımı serinletmeye çalıştım ama faydası olmadı. Bu adam beni tamamen ateşlendirmiş ve rahatsız etmişti.

İşim bittiğinde, ayağa kalkmayı başardım ve bir elimle külotumu geri çektim, diğer elimi denge için tezgâha dayadım. Sağlam ayağımla şortumu yana attım, sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. "Hepsi bitti." diye seslendim.

Ryerson yatağa geri dönmeme yardım etti, bu sefer içeri girebilmem için örtüleri kaldırdı. Ayak bileğimin altına bir yastık koymadan olmazdı.

yükselmiş. Aceleyle diğer tarafa geçti ve yanıma bindi. "Film izlemek ister misin?"

"Pek sayılmaz." Yüzümü ona döndüm, ellerimi yastığın altına soktum.

"Tamam. O zaman uyuyana kadar burada yatabiliriz."

Esnedim. "Açık havayı neden bu kadar çok seviyorsun?" Kıs kıs güldü. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Birazcık rol yapmış olabilirim."

Ryerson şok olmuş görünüyordu. "Ne?" Sesindeki kahkahaya engel olamadı.

"Ateşli, seksi bir adam benimle ilgileniyordu. Neden böyle güzel bir rüyadan uyanayım ki?"

"Sen başka bir şeysin, Marcella."

"Oh, inan bana biliyorum. Peki, nedenini söyle. Çok fazla böcek var... ve pislik."

"Doğa çok güzel. Belki bir gün seni yürüyüşe çıkarırım."

Yüzümü buruşturdum. "Belki de olmaz. İçeride bir kitap ve biraz şarapla olacağım."

Belki köpük banyosu. Ve kesinlikle pizza gibi lezzetli bir paket servis."

Ryerson bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin, biz tam tersiyiz. Ben pek pizza yemem. Dışarıdan yemek de yok. Çok temiz besleniyorum, yemek hazırlıyorum ve bol bol sebze ve meyve yiyorum. Vücudunuz bir tapınaktır."

"Bazen kendini şımartmalısın. Lütfen bana sabahın köründe uyanmadığını söyle, değil mi?"

"Emin olabilirsin. Erken kalkan yol alır."

O kadar çok güldüm ki yanlarım acıdı. "Dostum. Senin bu sözlerle derdin ne?"

"Demek istediğimi anlıyorlar." Yüzünde boktan bir sırıtişla omuz silkti.

"Uykumu seviyorum. Bu asla işe yaramaz." Alay ettim.

"Arkadaşız o zaman." Ryerson şakacı bir şekilde yanıma dirsek attı. Uzandı ve saçımı karıştırdı. *Saçımı karıştırdı.* İşte bu, arkadaşlığım bitmişti.

"İyi uykular, Marcella. İyi geceler." Işıkları kapattı ve yuvarlandı Bitti.

"İyi geceler." Yankıladım. Ona bakmamak için gözlerimi tavana diktim.

Nihayet uykunun gelmesi saatler sürdü ve uyku geldiğinde de huzursuzdu.

En

Aptalca fikirlerimden biri daha beklediğimden çok daha fazla kaosa neden oldu.

iyisi. *Ne zaman öğreneceğim ki?*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ryerson

ARKADAŞ MI? *Ha!*

Marcella'yı sadece bir arkadaş olarak görmemin imkânı yoktu. Onun ırzına geçmemek için kendimi fiziksel olarak tutmam gerekiyordu. Seksi bir kadın yatağında benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun yerine, arkadaş yorumunu bir kenara bıraktım ve ereksiyonum acı verici bir şekilde yatağa saplanmış halde yuvarlandım.

Uyumasını beklerken uyuyormuş gibi yaptım. Yuvarlanıp istediğimi almayı düşündüm ama nasıl bir centilmen olabilirdim ki? Artık azgın bir genç değildim. Gerçi şu anda kesinlikle öyle hissediyordum.

Belki biraz temiz hava iyi gelirdi. Uyku yakın zamanda gelmeyecekti, bu kadarı doğrudu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından döndüğümde Marcella'yı derin uykuda buldum. Bu sefer o kadar kolay kandırılmayacaktım ve birkaç kez adını seslendim ama kıpırdamadı. Yataktan olabildiğince yavaş ve sessiz bir şekilde çıktım, komodinden telefonumu aldım ve karanlık odayı hızla geçtim. Bir dakika sonra kapıdan çıktım ve usulca arkamdan kapattım.

Alt katta, buzdolabından bir bira aldım ve dışarı çıktım. Cırcır böcekleri gece ezgilerini söylerken serin bir gece esintisi ağaçları hışırdatıyordu. Şezlonglardan birine oturarak gökyüzündeki yıldızlara hayranlıkla baktım, gece berraktı ve yıldızlara bakmak için mükemmeldi.

Bu gecenin bir kadınla, tam olarak bir *yabancıyla*, yatağında uyurken, üzerimde tişörtümle biteceğini hiç beklemiyordum. Yumuşak kumaşı kıvrımlarını doğru yerlerden sarıyordu. Dokunmak ve okşamak için can attığım kıvrımlar.

Sertçe yutkundum. Dışarıdaki havanın beni serinletmesi buraya kadarmış. Aksine, daha da sıcaktım.

Arka verandadaki sandalyelerden birine oturarak cebimden telefonumu çıkardım, ekranı kaydardım ve mesajlarıma gittim. Kardeşimin resmine tıkladım, mesajlaşmamız açıldı ve bir mesaj oluşturdum.

Ryerson: Nasıl bir gece geçirdiğime inanamazsın.

Küçük kardeşim ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Thane, genellikle oldukça hızlı yanıt verirdi, ilişkimiz yıllar geçtikçe daha da güçlendi. Büyürken birbirimize yakındık, ailelerimiz bizi oraya buraya götürürdü, her zaman gidecek bir yerimiz olurdu ve bizi birbirimize eşlik etmemiz için bırakırlardı.

Adamın acısına son ver, olur mu?

Ryerson: Arka bahçemden çığlıklar duydum ve sonunda birisini kurtardım.
iz.

Thane: Vay canına, sonunda senin o yalnız yollarında biraz hareket mi oldu?

Bir yanıt yazmadan önce kendi kendime kıkırdadım.

Ryerson: Evet. Seksi kıvrımlar ve dişlerimi geçirebileceğim bir kış şeklinde.

Kahretsin, kardeşim. Neyi bekliyorsun?

Ryerson: Ben bir beyefendiyim. Ve onunla yeni tanıştım.

Yıllar oldu, dostum. Zamanı geldi.

Ryerson: Onlarca yıl mı?! Beni yaraladın. Ayrıca, matematiğin yanlış. O kadar uzun zaman olmadı. Ve o tam anlamıyla bir yabancı ve benim yatağında uyuyor.

Bekle. Geri al. Senin yatağında mı?

Ryerson: Evet. Benim tişörtlerimden birini giyiyor.

Dostum. Neden şu anda bana mesaj atıyorsun?

Ryerson: Ben sadece alamam Benim yatağında olduğu için ondan faydalaniyorum.

Eğer hoşuna gitmiyorsa, o zaman bırakırsın. Önemli bir şey değil.

Ryerson: Yatağınızda tanımadığınız bir sürü kadın varmış gibi konuşuyorsunuz.

Thane:

Bana mesaj atmayı bırak da gidip biriyle yat, olur mu?

Thane: Kahretsin, bunu ağabeyime söylemeyi hiç beklemiyordum.

Ryerson: 😊 Huzur içinde yat kardeşim.

Thane:

Telefonumu kapattım ve cebime koydum. Derin bir iç çektim. Kardeşimi dinlemeli ve onun peşinden gitmeli miydim? Yoksa bunun yerine, yeni kurtardığı kızla yatmaya çalışmayan düzgün bir ev sahibi mi olmalıyım?

Kahretsin! Tüm bu durum çıldırtıcıydı. Ayağa kalktım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Ondan hoşlanıyorsun.

Ondan daha çok hoşlanıyorsun.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım. Ama faydası olmadı. Marcella başka bir şeydi... özel bir şey. Açık havayı sevmiyorsa ve evde uyumaktan hoşlanıyorsa ne olmuş yani?

Yani, sabahın köründe kalkıp yürüyüşe çıkmak istemeyebilirdi, ama bu bir anlaşma bozucu muydu?

Lanet olsun, ne diyordum ki ben?

Sabah olduğunda, tüm bu geceyi geride bırakma umuduyla vedalaşıp yoluma devam edeceğim.

Evet. Güzel plan.

Ama içeri girip yatağa tırmandığımda, kendime ne kadar söylesem de bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Ertesi sabah gözlerim açıldığında göğsümde ılık bir ağırlık vardı ve birkaç kez gözlerimi kıptım.

Başımı kaldırdım. Üstümde bir kadın yatıyordu, sarı saçları dağınıktı ve yüzünü örtüyordu. *Marcella.*

Önceki gece yaşananlar bir yük treni gibi üzerime geliyor ve bana yatağımda neden bir kadın olduğunu hatırlatıyordu. Ama herhangi bir kadın değil. Daha fazla karşı koyamadığım muhteşem, cesur kadın.

Marcella uykusunda kıpırdandı ve başını göğsünden kaldırdı. Bana doğru dönmeden önce etrafına bakındı, yumuşak yüz hatlarında hem şaşkınlık hem de merak karışımı bir ifade vardı.

"Bu biraz utanç verici." Marcella üzerimden kalkıp diğer tarafa doğru yuvarlanırken kendi kendine kıkırdadı. "Kişisel alanınıza girdiğim için özür dilerim.

"Önemli değil. İyi uyudun mu?"

"Aslında, evet. Ve bileğim daha iyi hissediyor." Yorganı kaldırdı, ayağı hâlâ yastığın üzerinde duruyordu.

"Görünüşe göre şişlik inmiş, bu da iyi haber. Umarım bu bir yerinizi kırmadığınız anlamına gelir."

"Evet." Marcella gülümsedi ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak doğruldu. "Bu da bana röntgen çektiirmek için hastaneye gitmem gerektiğini hatırlattı. Her şey için tekrar teşekkürler." Bana doğru döndü, yüzünden sadece nezaket ve sıcaklık yayılıyordu.

"Ben seni götürürüm." Yorganı yana attım ve ayağa kalktım.

"Sorun değil. Sen çok şey yaptın."

"Gerçekten önemli bir şey değil. Yürümek için yardıma ihtiyacın var."

"Hayır, istemiyorum. Gördün mü?" Marcella kendini ayağa kaldırdı ve ayak bileğine hafif bir yük biner binmez yatağa geri düştü. "Kahretsin." Nefesinin altında mırıldandı.

"Orada kal, yardım edeceğim."

İkimiz de banyoyu ziyaret ettikten sonra onu kucağıma aldım ve aşağıya, mutfığa doğru yürüdüm. Onu masadaki bir sandalyeye oturttum ve cezveyi çalıştırmadan önce buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladım. "Önce iyi bir kahvaltıya ihtiyacım var. Annem her zaman günün en önemli öğünü olduğunu söylerdi."

Marcella kıkırdadı. "Genelde bunu atlarım."

Gerektiğinden çok daha fazla abartarak nefes aldım, yüzümde bir sırıtış belirdi. Flörtümüzün inkâr edilemez olduğu o kolay sohbete geri dönmek ne kadar da kolaydı. Belki de gerçekten kaybedecek bir savaş veriyordum. "Annem bunu duysa çıldırırdı."

"Daha uzun süre uyumayı tercih ederim." Marcella söyledi. "Uyku çok değerlidir."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama biraz yemek hazırlığı çok işe yarar. Biraz yumurta çırpın, biraz gece yulaflı yapın ve altın değerindesiniz."

Marcella'nın Yeri gözler parladı. "Bir gecede Yulaf mı? Kim tam olarak vardır Sen, Ryerson?"

"Eğer burada kalırsan, öğrenebilirsin." Ben de cevap verdim.

"Şey, arkadaş olarak görülmekle pek ilgilenmiyorum." Şakasını yaptı ve ben donup kaldım, kahve kreması alırken neredeyse kafamı buzdolabının kapısına çarpıyordum.

"Kim arkadaşlar hakkında bir şey söyledi?" Ben de karşılık verdim.

Gözleri erimişti. "Sonunda aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım. Bunun yerine ona göz kırparak bir fincan kahve uzattım ve kahvaltımızı hazırlamaya koyuldum, zihnimle basit bir gerçek üzerinde savaşıyordum.

Ona karşı koymamın imkanı yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Marcella

"Bugün işten izin aldın mı?" Kamyonuyla toprak dağ yolunda ilerlerken Ryerson'a sordum. Kasabadaki acil kliniğinden bir randevu almayı başardık. Neyse ki orada röntgen çekiyorlardı da hastaneye gitmekten kurtulduk.

"Bu sabah patronumu aradım ve elimdeki tek turu iptal ettim. Ancak vardiyamda yerime birini bulamazsam, daha sonra Ziyaretçi Merkezi'ne gidip ön büroya bakmam gerekecek." Ryerson açıkladı. "Harita ya da belirli patikalar arayan çok sayıda turist ve yürüyüşçü geliyor."

"İlginç. Appleridge Dağı'nda bir ziyaretçi merkezi olduğunu bile bilmiyordum."

Kıkırdadı ve bu ses içimi karıştırdı. Bu sesi ne kadar çok seviyordum. "Çoğu öyle. Ve şaşırtıcı derecede meşgul oluyoruz. Peki ya sen? Yetişmen gereken bir iş var mı?"

"Kendi programımı kendim yaparım. Ben bir aşk yazarıyım."

Gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe aralandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Küçüklüğümde beri kafamda hikayeler yaratıyorum. Kendi yayıncılığım şansa verdim ve birkaç denemeden sonra kitaplarımdan biri viral oldu ve kariyerim patladı. Ama bazen evden çıkıp yaratıcı kaslarımı biraz gevşetmem gerekiyor, bu yüzden Apple Falls'daki bahçe merkezinde yarı zamanlı bir iş buldum. Açık havayı sevmiyordum ama taze çiçekleri kesinlikle seviyorum."

"Çok fazla katmanın var, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

Ryerson kliniğe girene kadar hayatımızla ilgili sorular ve bilgilerle ileri geri gittik.

Bileğim önceki geceye göre biraz daha fazla ağırlığa dayanabilse de içeri girmeme yardım etti ve tüm süre boyunca yanımda kaldı.

Röntgen sonuçlarını beklerken bize öğle yemeği ısmarladı ve bana eşlik etti. Hatta bir gece önce telefonumu şarj etmişti, bu sayede birkaç e-postamı yakalayabildim ve Brielle'e bir mesaj gönderebildim.

Bu adamı tanıyalı henüz yirmi dört saat bile olmamıştı ama şimdiden onsuz bir hayat düşünemiyordum. Beni bırakacaktı ve sonra bunların hiçbirisi olmamış gibi davranacaktık. Bu ikimizin de unutabileceği ateşli bir rüyaydı. Ama nasıl unutabilirdik ki?

Midemde kelebekler uçuştı. En azından arkadaş olayı bir şakaydı. Belki de sadece beni öpseydi. Aramızdaki buzları biraz eritir, aramızdaki çılgın kimyanın gerçek olup olmadığını görürdü.

Ya da belki *onu* öpmeliyim.

"Mar, içeride misin? Alo?" Ryerson elini yüzüme doğru salladı ve ben de yanaklarım kızarak gözlerimi kırptım. O kadar mı dalmıştım? *Lanet olsun ona ve seksiliğine.*

"Pardon, ne oldu?"

Ryerson çenesini önümüzde duran hemşireye doğru eğdi. Hemşire sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sonuçlarınız hazır. Beni takip edin."

Birkaç dakika sonra bir doktor geldi ve bana iyi haberin kırık ya da çatlak olmadığı, ancak kötü burkulduğu olduğunu söyledi. Bana nasıl bakmam gerektiğine dair bazı notlar verdi, sarması için hemşireyi gönderdi ve birkaç ağrı kesici için reçete yazdı.

İlaçları aldıktan sonra Ryerson kamyonetine dönmeme yardım etti ve direksiyonun arkasına geçtiğinde gariplik çöktü. Belki de ben paranoyaklaşıyordum ama bulunduğumuz yerden nereye gideceğimi bilmiyordum. Beni eve mi götürsün yoksa tekrar onunla kalmayı mı teklif edeyim?

Tekrar onunla kalmayı isteyemem. Deli olduğumu düşünür. Ayrıca muhtemelen şimdiye kadar benden bıkmıştır.

"Gerçekti Ryerson. Her şey için çok teşekkür ederim. Ama beni eve bıraksan iyi olur. Üzerinde çalıştığım kitap kendi kendine yazılmayacak." İçimden geçen hüznü maskeleyemeyi umarak arsızca gülümsedim.

"Ya seni eve götürmek istemezsem?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve boğazımdaki ani yumruyu bastırmak için yutkundum. Aramızda sessizlik uzadı.

"Dinle, Marcella, aramızda ne olup bittiğinin etrafında dans edip duruyoruz. İnsanların romantik bir ilişkiye bu şekilde başlamadığını biliyorum ama mesele şu ki, gerçekten umurunda değil. Bu sana karşı hissettiklerimi değiştirmiyor ve-"

Hiç tereddüt etmeden, öldürmek için gittim. Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyarak onu cümlelerin ortasında durdurdum, ağızlarımız daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde birleşti. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi ritmimizi kolayca bulduk, dudaklarımız tango yaparken keşfediyor, ısıyor, emiyor ve dillerimizi birlikte döndürüyorduk.

Ve dakikalar sonra, saatler gibi gelen bir sürenin ardından ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Vay anasını." Fısıldadım.

"Kutsal bok doğru. Bu yeterli değildi." Ryerson başımın arkasından tutup ağzımı kendi ağzıyla kapatmadan önce şöyle dedi.

Nefesimiz kesilene ve havasızlıktan başımız dönene kadar öpüştük ve öpüştük.

Dudaklarım karıncalandı, şimdi şişmişti, aramızdaki tutku yoğundu.

"Geceyi benimle mi geçireceksin?" Ryerson alnını benimkine bastırdı, kelimeler talepkâr bir hırıltı gibiydi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Ama önce benim evime uğrayabilir miyiz? Duş almam ve kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

"Tabii ki. Kıyafetlerini alacağız. Benim evimde duş alabilirsin. Benimle birlikte." Göz kırptı, beni bir kez daha öptü ve motoru çalıştırmadan önce koltuğuna yaslandı.

"Birileri biraz patronluk taslıyor." "Hoşuna gittiğini biliyorsun."

"Kralım kraliçesine tapınmaya hazır mı?"

Ryerson kamyonetini geri vitesine taktı ve otoparktan çıktı. "Buna inansen iyi edersin."

Evimde, bazı giysilerimi ve kişisel eşyalarımı toplamama yardım etti ve sonra bitkilerimi suladık, ben ona neyin sulanması gerektiğini gösterirken o da bana yardım etti.

"Vay canına, çok güzel bir ev bitkisi koleksiyonun var. Sanırım gizliden gizliye açık havayı seviyorsun." Bir öpücük çalmadan önce şakacı bir şekilde kıcıma dokundu.

"Hayır. En sevdiğim yerin içerisi olduğuna eminim. Neden dışarıdaki havanın bir kısmını içeriye taşımayalım ki?"

"Bu hoşuma gitti." Bir kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "Hiç kamp yapmayı düşündün mü?"

Homurdandım. "Büyük ihtimalle hayır. Ama uzlaşabiliriz, değil mi? Arka bahçeye bir çadır kurabilir ya da çadırı içeri getirebiliriz."

"Sen benim için gerçekten mükemmelsin Marcella. Seni kurtardığım andan beri bunu biliyorum." Dudaklarımı bir kez daha öptü.

"Ve sen benim için gerçekten mükemmelsin Ryerson. Ayrıca, olabilecek en iyi tanışma hikayesine sahibiz."

"Sevimli biriyle tanışmak mı?" Ryerson tek kaşını kaldırdı.

Güldüm. "Bu bir aşk romanı terimi. Şirin bir tanışma, çiftin ilk tanışmasıdır."

"Kraliçemi kurtardım."

"Ve kralımı buldum."

ALTINCI BÖLÜM

Ryerson

BİRİYLE DAHA YENİ TANIŞMIŞKEN, onun hayatınızın aşkı olacağından nasıl emin olabilirsiniz?

Yapamazsın.

Ama bu aşkın getirdiği bir risk değil mi?

Marcella'da farklı bir şeyler vardı. Başka kadınların yanında kendimi onun yanında hissettiğim gibi hissetmiyordum.

Ben de şansımı denedim.

Çünkü Marcella buna değerdi.

Evime döndüğümüzde onu üst kata taşıdım ve duşa girmeden önce yavaşça birbirimizi soyduk. Onu görmezden gelmek zordu.

Çıplak halinin güzelliği ve gözlerini sikime diktiğini fark ettiğimde, onun da karşı koyamayacağını biliyordum.

Sabunlu bir bezle birbirimizi yavaşça yıkadık, her santimini keşfettik. Dokunuşlarımız ve okşamalarımız çılgınlığa dönüşene kadar ilk başta masum görünüyordu ve küçük eli çok şişmiş horozumun etrafına sarıldığında, inlemenin dudaklarımdan kaçmasını engelleyemedim. Onu sertçe kavradı ve avucunu şaftım boyunca yukarı aşağı ovuşturdu.

Neredeyse patlamaya hazırdım ve *şimdi* ona yatağında ihtiyacım vardı.

Hızlıca durulandıktan sonra duştan çıktık ve kendimi kurulamadan önce onun kurumasına yardım ettim. Onu kollarıma aldım ve yatağıma taşıdım, muhteşem çıplak vücudunu yere koydum ve ona hayran olmak için geri adım attım.

"Kahretsin, Mar. Büyüleyicisin." Arkamda öpücük izleri bırakarak vücudunda yavaşça ilerledim. Başının üzerinde durdum, ağzına bir kez daha akıllara durgunluk veren bir öpücükle saldırmadan önce kollarımla onu iki yandan sıkıştırdım. Dillerimiz birlikte düello yapıyor, sanki hiç doyamayacakmışız gibi keşfediyor ve tadıyordu. Ellerim göğüslerine gitti, yumuşak, büyük tümsekleri kavradı ve başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Marcella sırtını dikleştirdi ve biz birbirimizin ağzının içinde inerken göğüslerini ellerime bastırdı. Ağzından ayrıldım ve çenesinden aşağıya doğru ilerledim, boynunu ve köprücük kemiğini geçtim ve dik meme uçlarına ulaştığımda durdum.

Birini ağzıma alırken diğeriyle oynadım, mümkün olan en iyi şekilde işkence ederken ondan gelen seslerin tadını çıkardım.

Bir elimle bacaklarının arasına uzandım ve parmağımı yarığına soktum, dikkatlice klitorisinin üzerinde ve aşağı doğru hareket ederek ıslak sıcaklığına daldırdım. Sularını daha yükseğe yaydım ve amı sıırılsıklam olduğunda, avucumu klitorisine sürterken parmaklarımı içine daldırdım.

Kontrolünü kaybetmeye başladığında, orgazmı artarken, ağzımı göğsünden çektim ve ağzına doğru ilerledim, elim mükemmel amıyla oynarken tatlı dudaklarını yuttum. Suyunun tadına bakmak için sabırsızlanıyordum ve elimi neredeyse becerirken, ıslaklığını her tarafıma sürterken zevk aldığını anlayabiliyordum.

Altımda titreyen bir karmaşa olana kadar durmadım, vücudu orgazmdan sonra orgazmla sarsıldı, tüm varlığı altımda çözülüyordu.

Elimi kaldırdım ve ağzı hafifçe açık, orgazmının etkisiyle sersemlemiş bir halde izlerken sularını yaladım. "Kahretsin, tadın çok lezzetli kraliçem."

"Kralım şimdi beni sikecek mi?"

"Dilimi içine daldırana kadar olmaz."

Cevap veremeden vücudunu aşağıya doğru ittim ve bacaklarını ayırdım, pembe amcığı tamamen görünecek şekilde açtım. Uyarılmışlığıyla parlıyordu ve içine dalıp onu klitorisinden kıkına kadar yaladığımda neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Dilim onun dokunulmadık hiçbir yerini bırakmadı, yaladı, emdi, ısırdı ve ıslaklığını yüzüme ve sakalıma sürdü. Onu dilimle becermeden önce klitorisine yapıştım ve kısa süre sonra orgazmının bir kez daha arttığını söyleyebilirdim. İşaretlerini okumak zor değildi, parmakları yanındaki çarşafları yumrukluyor, sırtını daha yükseğe kaldırırken inlemeleri daha yüksek sesle büyüyordu. Bacakları başımı aralarına sıkıştırdı ve ben daha hızlı hareket ettim. Yavaşça, hassas klitorisini dişlerimle ısırdım ve bu onu uçurumun kenarına gönderdi, güçlü bir orgazm onu parçaladı.

Onu bu kadar zevk içinde görmek bana sadece büyük bir zevk verdi ve onun çözülmesini izlerken sert horozumu okşadım. Üstüne çıktım ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, sert horozum uyluğuna sürtünüyordu.

"Aman Tanrım. Daha önce hiç bu kadar çok boşalmamıştım. Sen büyülüsün."

Kıkırdadım ve ona göz kırptım. "Asıl olayı görmedin bile henüz."

Bacaklarını belime doladı ve kaygan amını bana sürttü. sikimi. İnledim ve sikimi ıslaklığının derinliklerine daldırırken dudaklarımız birbirine çarptı, amının duvarları sikimi çok iyi kavıyordu.

İlk başta yavaşça pompaladım, ona alışması için zaman verdim. Hızımı artırdıkça bacakları beni daha sıkı kavradı.

"Beni sert becer." Marcella fısıldadı ve neredeyse arzudan patlayacaktım.

"Nasıl isterseniz kraliçem." Geri çekilmedim, öfkeyle pompalıyordum, şapırdayan ten sesleri havayı dolduruyordu.

"Evet! Evet! Aman Tanrım!" O ağladı.

Onunki bir kez daha üzerine çökerken, zevk dalgaları ikimizi de yutarken orgazmımı kovaladım.

"Lanet olsun." Nefes nefese kalmış ve zevkten çılgına dönmüş bir halde yanına yığılırken mırıldandım.

"Sadece... Aman Tanrım bu inanılmazdı."

Elimle yanağını kavrayıp başparmağımı teninde gezdirirken sııttım. "Seni çözülürken izlemek ve sana bu zevki tattırdığımı bilmek beni çok tahrik ediyor. Tek yapmak istediğim seni orgazm etmek."

Gözleri şok içinde açıldı ve sonra kontrolsüzce kıkırdadı. "İkinci kez sormana gerek yok."

Aletim yeniden canlanmaya başlamıştı bile. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bana ne yaptığını bilmiyorum ama her ne yapıyorsan lütfen durma."

Yakınıma sokuldu ve beni öptü. "Öyle bir niyetim yok. Ama muhtemelen akşam yemeği yemeli ve birbirimizi biraz tanımalıyız, hmm? En sevdiğin müzik türü gibi mi? Ya da en sevdiğin renk?" Marcella gözlerini kırıştırdı.

"Her şeyi öğrenmek için bolca vaktimiz var. Ama ille de bilmek istiyorsanız, rock müzik ve kırmızı benim en sevdiğim renk."

Marcella sırtıttı. "Ben de kayayı seviyorum! Ve benim rengim de pembe." "Vay canına, gerçekten ortak bir noktamız mı var?"

Kıs kıs güldü. "Başka ne ortak noktamız var biliyor musun?"

"Ne?"

"Ateşli seksimiz, kralım."

"Aynen öyle, kraliçem."

"Şimdi ya beni besle ya da tekrar becer."

Onun üstüne yuvarlandım, sikim gitmeye hazırdı. İçine girdiğimde i k i m i z de inledik. "Yemek bekleyebilir."

Kabul ettiğine eminim.

EPILOG

Marcella

Dört ay sonra

RYERSON son kutuyu kamyonetine taşıdı ve diğer kutuların arasında kasanın içine kaydırđı. Ellerini birbirine vurdu, kocaman bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. "Hepsi bu kadar. Gel buraya, ev arkadaşım." Kollarını açtı ve ben de kollarına doğru yürüdüm. Olmayı en sevdiğim yerlerden biri.

"Bana bir daha asla oda arkadaşım demesen iyi edersin." Onun sarhoş edici kokusunu içime çekerken alay ettim. Bu iri yarı adamla dört ay geçirdim ve hâlâ onun kokusuna takıntılıydım.

Konu erkeğim olunca her şeyi takıntı haline getirdim. Ryerson'a sırlıslıklaştım, onun zihnine, bedenine ve ruhuna delicesine aşık oldum, hatta biraz dışarıya bile kucakladım. *Bazılarına vurgu yapıyorum.*

Ama kendimizi kaptırmayalım. Bir ya da iki yürüyüş yaptım ama henüz beni kamp yapmaya ikna edemedi. Belki bir gün.

"Sonunda resmileşti ve heyecanımı kontrol edemiyorum."

Kucaklaşmamızı bırakıp geri çekildim ve kiraladığım eve döndüm. Artık benim değildi, kira kontratım bugün itibarıyla resmen sona ermişti ve geçtiğimiz ay boyunca eşyalarımı yavaş yavaş onun evine taşımış olsam da, bu öğleden sonra son kez dolaşp son eşyalarımı da aldık. Anahtarlarımı teslim etme ve yeni hayatıma başlama zamanı gelmişti. Ryerson ile.

Brielle ile buraya taşındığımdan beri yaşadığım yere son bir kez uzun uzun baktıktan sonra yüzümü ileriye döndüm ve geleceğimin gözlerinin içine baktım. Yakışıklı dağ adamıyla.

Gözleri çok fazla sevgi ve nezaket yansıtıyordu, beni sıcak bir kucakla sardı ve kendimi evimdeymişim gibi hissettirdi. *O benim evim.*

Küçük bir tezahürat çıkardım ve ellerimi çırpıttım. "Birlikte yeni hayatımıza." Kollarımı boynuna dolayarak burnumla sakalını okşadım ve onu öptüm.

"Seni çok seviyorum, Mar." Ryerson ağzını benimkine dayamadan ve beni derin, uzun bir öpücük için kendine çekmeden önce söyledi.

"Ben de seni seviyorum." Öpücük bittiğinde söyledim. "Düşündüğümde çok daha fazla."

"Mmm. Benim için de aynısı." Bana sıkıca sarıldı ve birkaç dakika boyunca o anın içinde sarılıp öpüşmeye devam ettik.

"Kutlamak için gidip bir şeyler içmeliyiz." Ayrıldıktan ve kamyonetine bindikten sonra söyledim. "Şimdilik eşyalarımı unut. Hiçbir yere gitmiyorlar."

"Tamam. Kasabadaki bar güzel bir yer. Canlı müzik de var."

"Mükemmel."

Elimi avucunun içine aldı, ağzına götürdü ve arkasından öptü.

Arabayla şehre doğru ilerlerken sohbetimiz daha çok sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeylerden ya da çocukluk hikâyelerimizden bahsederek ilerledi. Anne babası ve küçük kardeşi Thane'le çoktan tanışmıştım. Ve onu Brielle ve nişanlısı Rhodes ile tanıştırdım. Çifte randevuya çıktık ve çok eğlendik, erkeklerimiz iyi anlaşıyordu.

Hayatımın tek bir günde tek bir olayla nasıl bu kadar kolay değişebildiği beni hala şaşırtıyor. Ama işte buradaydık, bunun canlı kanıtıydık.

Brielle bunun Appleridge'in büyüü olduğunda ısrar etti. Aşk tanrısı gökyüzünden ok atıyormuş falan. Benim başıma gelene kadar ona inanmamıştım. Şimdi evlilikten ve aynı anda hamile kalmaktan bahsediyoruz.

Birlikte yaşamaya karar verdik. Kira kontratım bitiyordu ve zaten her geceyi onun evinde geçiriyordum, sadece zaman zaman kıyafet almak için uğruyordum. Bitkilerimin çoğunu onun evine taşıdım, böylece onlara bakmaya devam edebilecektim. Ryerson beni anlıyordu, onlar benim bebeklerim gibiydi.

Bahçe merkezindeki işimden ayrıldım, evden dışarı çıkma ve delirmeme ihtiyacım Ry ile dışarıda daha çok gezerek çözüldü. Hatta bana daha iyi yemek yedirdi. Yemeklerinin lezzetli olduğunu düşünürsek şikayet edemezdim. Salatalar, smoothie'ler, ızgara yağsız etler ve kavrulmuş sebzelerden gerçekten keyif aldım.

Diğer taraftan, her zaman o kadar düzenli olmamama daha fazla sabır göstermeye başladı ve hatta zaman zaman uyumaktan zevk almayı öğrendi.

"Nasıl bu kadar şaşırtıcı olabiliyorsun?" Barın dışındaki park yerine çekerken ona sordum.

"Yanımda harika bir kadın var." Göz kırptı ve kamyondan atladı.

Daha sonra kendimize, aşkımıza ve ilişkimize kadeh kaldırırken kadehleri tokuşturduk ve içtik. "Şerefimize, kraliçem." Ryerson beni usulca öpmeden önce şöyle dedi.

"Şerefe, kralım."

SON

Umarım Ryerson ve Marcella'nın hikayesini beğenmişsinizdir! Sıcak Dağ Geceleri Serisi'nde sırada Kate Tilney'den Saplantılı Dağ Adamı var! [Tek tıkla burada!](#)

Ayrıca Sıcak Dağ Geceleri Serisinin tamamına [BURADAN](#) göz atabilirsiniz! Appleridge Evreninde daha fazlasını okumak ister misiniz? Keşfedilecek daha çok şey var! Birkaç **ücretsiz prequel** almak ve yeni bir seriye başlamak için bültenime kaydolun! Sizi bekleyen bir sürü dağ adamı ve kıvrımlı kız var! [Tek tıkla buraya!](#)

Lyssa J Cole'un [web sitesine buradan ulaşabilirsiniz](#) kitaplarının tam listesi için .

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

